

MELANIE MOVILEANU

MUZICA ARE CLAUSTROFOBIE

Roman

#

Jurnalistul: Cât trebuie să lucrezi ca să devii artist?

Talieny Opera: *Arta este stadiul suprem al dragostei.*

Contopirea spiritului meu cu spiritul universului. Tot ceea ce e în jurul meu încetează să mai existe, iar eu mă cufund complet în lumea mea. Lumea mea se cristalizează și se transformă într-o sferă enormă ce se închide și cuprinde tot. Și fiecare celulă din această sferă se desprinde și formează propria viață, propriul sunet. Fiecărui sunet eu îi transmit sentimentele și emoțiile mele, iar cu ajutorul imaginației pot face ca aceste sentimente să explodeze, le pot îmbogăți, le pot ramifica sau le pot intensifica, pot crea ceea ce nu există. Și eu, cea care nu poate stăpâni realitatea, sunt stăpâna acestei lumi, fac ce vreau din ea, fiindcă eu am creat această lume și eu o stăpânesc. Acest sentiment că eu dețin adevărata putere face ca să vibreze totul în mine. Tot întunericul din mine îl las să curgă în această lume. Și tot răul care am vrut să mi-l fac mie, i l-am făcut oamenilor din cântecelor mele. Acesta este modul meu de a mă proteja. Am lăsat frica și anxietatea mea să treacă la ei și astfel am adăugat dramatism destinelor acestor oameni. Nu știu ce avea să fie cu mine, dacă nu era arta. Acest lucru se petrece la fel de ușor și la fel de natural, de parcă aș respira. Nu am cum să lucrez sau să forțez aceasta. Din contra, arta mă lucrează pe mine. Nu am cum să controlez acest proces. Chiar dacă aș vrea să mă opresc, nu pot. Cred că e din cauză că așa m-am născut. Muzica iese din mine. Vreau eu sau nu.

Respect **Jurnalistul:** Și nu vă sperie durerea și suferința ce presupune actul de creație?

Talieny Opera: Dacă vrei să devii artist, nu ai cum să fugi de durere. Actul acesta de creație despre care toată lumea vorbește, știți ce presupune el?! Să sculptezi în propria-ți carne vie. Mai întâi dai contur, și apoi tai, și tai, și tai, până la os. Până nu rămâi cu perfecțiunea ta, sau cu ceea ce poate substitui perfecțiunea. Normal că în timpul procesului o să simți durere, dacă nu simți, înseamnă că toată creația ta e doar o șaradă. Durerea însuflă viață în orice fel de artă. Pentru mine, este o greșală să fugi de ea. Și e adevărat, după moartea mamei mele eu am încercat să-mi asurzesc durerea în cel mai josnic mod. Am ales să merg pe un drum ce știam foarte bine că nu mi se potrivește, dar îl urmam cu încăpățânare, deoarece îmi era frică să mă înfrunt singură pe mine, până când am ajuns într-un gol. Și atunci m-au ajuns toate. Și durerea mea, și frica, și sentimentul de vinovăție pentru toate greșelile comise de mine. Acum nu mai vreau să asurzesc vocea din interiorul meu, nici nu vreau ca ea să tacă. Muzica mea o să vorbească pentru mine. Știți, nu poți doar să închizi muzica într-o cutie mică și să te aștepți ca ea să stea în liniște. Nu, muzica are claustrofobie. Sunetele ei străpung uși, pereți și ziduri, pătrund prin crăpături și ies în lumea mare, străbat distanța și timpul. Muzica nu are sex, vârstă sau naționalitate. De aceea ea se și potrivește oricui și oricine o poate iubi până la nebunie. Frumoasă. Alintată. Și universală.

Sedeam pe pat și citeam interviul ce Talieny Opera l-a dat atunci când înregistra albumul ei de debut *Ploaie de căpșuni și zâmbete de copii*. Primul și ultimul ei album, unicul. La fel de special cum e viața fiecăruia dintre noi. Și un singur album a

fost destul ca Talieny să devină atât de specială, cum nu a mai fost nimeni în viața mea. Sute de mii de muzicieni, cu sute de mii de albume nu au putut să se ridice nici măcar la nivelul unui cântec de-al ei. De aceea, Talieny Opera a fost și va rămâne mereu cântăreața mea preferată. Și desigur că știam tot albumul pe de rost, fiecare vers, fiecare notă, nu era o piesă ce să nu-mi placă, dar totuși era un cântec pe care eu îl iubeam, totuși, mai mult decât celelalte. Se numea „Cântărețele”, și după ce am citit articolul, anume acest cântec am și vrut să-l ascult. Deși stăteam întinsă foarte bine pe pat și îmi cam era lene să mă scol, am făcut un efort și mi-am ridicat fundul greu de pe pat. M-am dus lângă polița pe care era așezat centrul meu muzical și am apăsător pe buton. Nici nu a fost nevoie să caut discul, pentru că el era deja în centrul muzical. Dacă să fiu sinceră, în afară de albumul acesta cam nu ascult nimic, numai Talieny Opera, zi și noapte, până la nesfârșit. Deci, am apăsător pe buton și am setat cântecul pe care eu îl voiam.

„Cântărețele”

1.

Da, le-am judecat mult la început.
Pentru că arătau ca niște păpuși,
Pentru că mereu zâmbeau
Niciodată nu-și arătau emoțiile,
Disperarea, tristețea, furia, frica.

Refren:

Am terminat să-ți fredonez melodia
Atunci când îmi visam papagalul mort
Și canari ce vin la mine în locul lui.

Respect 2. pentru oameni și cărți

*Dar ce știam eu despre ce simțeau ele
Când încercau să aibă grijă de toți,
Dar erau lăsate în urmă, fiindcă
Ca întotdeauna, vipera dispărută
E cea mai frumoasă dintre toate.*

Refren:

*Am terminat să-ți fredonez melodia
Atunci când îmi visam papagalul mort
Și canari ce vin la mine în locul lui.*

3.

*F-R-I-C-Ă... Tinerețea și infanțilitatea lor
O să le înăbușe până la distrugere.
F-U-R-I-E... Ca să ajungi cineva,
Trebuie să mergi peste capuri,
Să elimini pe cel ce a fost înaintea ta.*

Refren:

*Eu tot îți fredonez melodia,
Dar canarii plâng că nu-i iubesc
Așa, cum l-am iubit pe papagal.*

Încă îmi amintesc când prima dată am ascultat acest cântec. Aveam 5 ani. Da, îmi amintesc foarte bine ziua, luna și anul. Țin minte cum și soarele strălucea în acea zi. Nu foarte tare, încât să te orbească. Doar atât cât trebuia ca să simți căldura și bunătatea lui. Tata a venit a venit acasă, și era foarte bine dispus, și avea un disc în mână pe care mi l-a întins mie.

Eu eram intrigată, nu era ziua mea, nici altă sărbătoare, dar tăticul mi-a luat un cadou, așa, pentru că lui i se părea că mie o să-mi placă. Mama l-a ocărât:

– Tu cumperi unui copil de 5 ani, albumul unei narcomance?!

– Las-o să asculte, cântecele ei sunt frumoase. Tosca, scumpo, o să-ți placă.

Tata m-a luat în brațe și m-a sărutat în mijlocul creștetului. Apoi a scos discul și l-a pus în centrul muzical ce mai târziu aveam să-l pun în camera mea. Cântecele de pe album veneau în ordine cronologică, de la primul cântec scris și înregistrat de Talieny până la ultimul. „Cântărețele” era ultimul cântec ce Talieny l-a înregistrat înainte de moarte, deci era ultimul cântec și pe album. Dar nu știu de ce, în acea zi, primul cântec pe care tata l-a pus era anume „Cântărețele”. Țin minte și acum ce scandal mare am făcut atunci, am început să strig toată casa:

– Cine este ea? De ce ea cântă cântecul meu? Acesta e cântecul meu! Al MEU!!!

Mama tot a început să țipe la tata.

– Iată ce se întâmplă dacă cumperi copilului albumul unei narcomance. Nu ți-am spus eu că e o influență rea. Dar tu mă ascuți vreodată, spune-mi, mă ascuți?

Bietul tata, s-a văzut încolțit din două părți, nici nu știa ce să mai facă, săracul. Cu mare chin a reușit să mă liniștească. De atunci, „Cântărețele” mă urmărește peste tot. Ce e drept, cu timpul am învățat să reacționez mai adecvat la acest cântec. Nici până în ziua de azi nu știu de ce am reacționat așa. Dar ce știu cu exactitate e că de atunci, nu a mai fost zi în care să nu mai

Rîngan acest cântec, măcar în gând. Cântărețele erau mereu cu mine, iar eu mereu le purtam în inimă.

Dar iată că ceva s-a schimbat. Da, centrul muzical era același ce îl aveam și la 5 ani, discul era același ce tata l-a cumpărat cu 7 ani în urmă, revista cu interviul, ce, dacă să fim sinceri, era de o vârstă cu mine, stătea pe pat așa cum am lăsat-o. Patul era același pe care am dormit nopți la rând, nu mai puțin de 8 ani. Mobila, tablourile, desenele mele pe care i-am desenat pe mama, tata, surorile mele și Talieny Opera spunând la toți că ea este sora mea de suflet, deci ea face parte din familie, camera mea, tot era la fel. Numai eu mă simțeam că nu mă potrivesc aici, în acest anturaj. Nu mai făceam parte din el. Întotdeauna am fost o parte indispensabilă, dar atunci, brusc, am încetat să mai fiu. Când am dat să cânt și eu în rând cu discul ce se învârtea în centru, vocea mea nu mai nu mai suna așa ca de obicei. Era răgușită, îngroșată și aspră. Observasem eu în ultimele săptămâni că corzile vocale mă dureau puțin atunci când cântam prea mult, dar am crezut că e de la oboesală. Auzisem mai înainte că niște băieți au fost dați afară din corul școlar din cauză că mutația le-a afectat atât de tare vocea, încât era insuportabil să-i ascuți cum cântau. Dar niciodată nu am crezut că așa ceva se poate întâmpla cu vocea mea frumoasă, delicată și cristalină. Vocea mea de copil. Am vrut să plâng, dar nu aveam lacrimi. Am vrut să strig după ajutor, dar parcă amuțisem. Am vrut măcar să merg 2 pași ca să-mi dau seama că măcar exist, dar nu am avut putere nici măcar să fac acest lucru simplu. Mi-au luat... Mi-au luat vocea, singura mea legătură cu Talieny, mi-au luat muzica. Mi-au luat totul. Chiar ieri cântasem, fredonam melodia ce am auzit-o la televizor. Dar ziua de ieri părea atât de îndepărtată. De parcă aceasta nu a fost ieri, ci

cu mulți ani în urmă, și de atunci a trecut atâta vreme! Am fost atât de arogantă atunci când am crezut că vocea mea îmi aparține și eu o pot controla, ba mai mult, am fost și mai arogantă atunci când am presupus că muzica mi se supune mie. De fapt, eu eram cea care trebuia să se supună, să se resemneze. De ce nu am prețuit ceea ce aveam?! De ce abia acum, după ce am pierdut-o, mi-am dat seama ce însemna muzica pentru mine?! Da, eu știam dintotdeauna că nu eram nici pe jumătate așa de talentată cum era Talieny Opera, că nu m-am născut fiind un geniu, sau o artistă, dar eu doar îmi doream să cânt ceea ce auzeam și îmi plăcea. Să reproduc sunete, ca un magnetofon stricat, iată unicul lucru ce-l puteam face, și eram mulțumită și cu atât, dar iată că nici această nu o mai puteam face. Nimic nu mai puteam face, nimic nu mă mai interesa.

Și iată că „Cântărețele” continua să mai cânte pe fundal, cu sau fără mine. Revista cu unicul interviu dat de Talieny Opera în viața sa, continua să stea pe pat, camera mea mea era nemișcată cu centrul muzical, mobila și desenele mele de pe pereți cu membrii familiei mele, și nu numai. Numai eu mă deformam în mijlocul camerei ca o păpușă ce într-o secundă îmbătrânește cu o mie de ani. În schimb, totul a rămas neschimbat. Cu excepția cântăreței mele preferate, ce a fost mai frumoasă ieri.

Deja au trecut 4 ani. M-am prefăcut, dintr-o copilă, într-o domnișoară de 16 ani. Dar în acești 4 ani eu nu am mai cântat. 4 ani am fost condamnată la tăcere. Acum de fiecare dată când îmi aud vocea, chiar și atunci când vorbesc, nu mă simt confortabil. Înțeleg că aceasta este vocea mea, dar ea este atât de îndepărtată și mecanizată, nici nu îmi vine să cred că ea vine de la mine. Mai degrabă, pare un organ de sine stătător ce trăiește independent de mine. Da, este o voce, dar nu e vocea mea, nu e

vocea nimănui. E doar o voce. Nu numai eu, dar nimeni nu o poate controla, în niciun fel.

Acea bucurie și acea suferință despre care vorbea Talienu în interviul său. Mixtura aceea, ce mi-e dor de ea, tânjesc, chiar dacă eu niciodată nici nu am avut parte de ea. Eu am doar 2 stări: prima stare, când furia ia controlul total asupra mea și eu nu vreau decât să aprind întreaga lume ca să ardă, și a doua stare când mie așa nu-mi mai pasă de nimic. Și a doua stare era permanentă, deoarece chiar și atunci când mă înfurii, mânia nu-mi aparține, e mai mult forțată. Mi-am pierdut vocea mea cea prețioasă, deci ar fi normal să mai scandalizez din când în când. Așa s-ar cuveni. Mă înfurii că viața e nedreaptă, dar nu-mi cam pasă. Muzica e muzică, cu mine sau fără. Ce pot să fac când știu acest adevăr?

Mama mea deseori îmi spunea: „Nu lăsa cioara din mână pentru vrabia de pe gard.” Dar dacă pasărea de pe gard este o priveghetoare, atunci pentru a auzi măcar o frântură din cântecul ei, merită să renunți la orice.

#

– Eu mă numesc Tubidi. Și sunt băiat. Dacă m-aș fi născut fată, probabil aș fi iubit muzica la fel de mult. Așa ca și cum aș petrece serile cântând la chitară în fața căminului. Nimic nu ar fi diferit de acum. Sper doar ca tatăl meu nu ar fi criticat așa de mult cântecele fiicei sale, așa cum critică cântecele mele de acum. Ce să spun, critic muzical. Aaa, și da, dacă aș fi fată, numele meu ar fi Orgia.

– Eu sunt Tosca. Și sunt fată. Dacă m-aș fi născut băiat... Numele ar fi fost Oriol și aș fi iubit filmele vechi, caii de tracțiune și coniacul, Fiolis are o slăbiciune pentru coniacul scump. Aș purta numai blugi și tricouri simple din bumbac natural, dar și cizme de călărie din piele falsă.

– Știi ceva, Tosca, Oriol ar fi un bărbat foarte atrăgător. Eu, adică Orgia, sigur s-ar îndrăgosti de el.

– Sigur, Tubidi, sigur. Oriol și Orgia, dacă există și ei undeva în această lume, se vor întâlni, se vor bate cap în cap și se vor îndrăgosti nebunește unul de altul. Uf, Orgia... ce mai nume!

– Dar noi când ne vom întâlni?

– Nu știu. În curând...

#

Era o după-amiază atât de frumoasă. Cerul devenea auriu din cauza ouțelor depuse de soare – soarele era mai strălucitor decât de obicei. Eu mi-am zis să profit de vremea bună și de îndată ce lecțiile s-au sfârșit, mi-am zis ca în loc să merg direct acasă, mai bine să mă plimb pe străzile din Mini Melly. Astăzi, Mini Melly e capitala Statului Independent Domavol. Dar nu a fost dintotdeauna așa. Cu mai mult de 100 de ani în urmă, Mini Lana era principalul centru cultural în Domavol, dar și capitala țării. Totuși, din cauza unor neînțelegeri, între Mini Melly și Mini Lana a izbucnit un conflict armat ceea ce a dus la începerea Războiului Civil din Domavol. În cele din urmă, Mini Melly a ieșit învingătoare și a devenit noua capitală a Domavolului.

Respect p Nu căutam locuri interesante în speranța de a-mi găsi inspirația. Superstiția că un anumit loc sau peisaj te poate face să crezi, este un clișeu obositor pe care doar disperatii îl folosesc. Dacă ai ce da lumii, o poți face pe mare, în aer sau pe uscat. Dacă ești cu adevărat talentat, ești talentat oriunde. Artistul își găsește inspirația doar în interiorul său, iar pe mine pubertatea m-a lăsat stearpă. Nu, eu doar mergeam și mă uitam la case. Unele erau mari ca niște castele, în care umblau prinți dezbrăcați pe coridoarele sumbre fără prințese cu coroane, și aveau în curte o mulțime de colivii cu păsări exotice, familii de iepuri ce se jucau prin iarbă, sau cascade artificiale. Altele, în schimb, erau foarte miniaturale, dar foarte interesante, cu figuri geometrice desenate pe fațada casei, sau chiar chipuri de femei pictate pe ușa de la intrare. Un singur lucru le aveau toate casele în comun: toate aveau în grădini crini. Crinii sunt simbolul orașului nostru, așa cum orhideele reprezintă Mini Lana. Dacă nu ai plantat în grădină crini, înseamnă că nu-ți iubești îndeajuns orașul, de aceea toți din Mini Melly i-au și plantat. Toți, în afară de noi. Mamei nu-i plac crinii, îi consideră prea „albi” și „lipsiți de culoare”, de aceea a plantat trandafiri în grădina noastră trandafirie. Nu că eu aș fi avut ceva împotrivă, pe mine nu m-au interesat niciodată florile, mai degrabă aș fi vrut un animal de companie, dar Libretto este alergică la animalele cu blană.

În timpul plimbării mele eu, desigur, eram cu căștile în urechi și ascultam muzică. Nu atrăgeam mult atenția la ce cântece ascultam, muzica mergea așa, mai mult pe fundal, până am ajuns la un cântec mai familiar. Atât de familiar, încât un fir din piept parcă s-a strâns, ceea ce a făcut ca inima să tresară. Ca un acrobat ce merge pe sârmă, și apoi sare în aer, zburând. Din nou, Talieny Opera.

„Soarele e un Don Juan.

Terra e în depresie. Luna e în comă”

1.

*Nici nu ai idee cât de drăgăstos poate fi Soarele nostru
El nu numai nouă ne încălzește trupurile,
Undeva, acolo, sus, în Calea Lactee
Este un Sistem care știe mai bine despre ce vorbesc eu.*

Refren:

*Soarele e îndrăgostit de cele 9 planete
Toate 9 se rotesc în jurul lui, toate sunt orbite de frumusețea
lui,*

*Dar până la urmă, Soarele a ales-o pe Saturn
S-a decis s-o facă soția lui și un inel de logodnă s-a răsturnat
peste ea.*

2.

*Undeva, acolo, într-o Gaură Neagră, se ascunde inima
Soarelui*

*În această inimă este loc pentru întregul Univers
Și, deși dragostea lui a suferit mutații de la atâtea gaze,
Firmituri ale dragostei lui ajung și până la noi.*

Refren:

*Soarele e îndrăgostit de cele 9 planete
Toate 9 se rotesc în jurul lui, toate sunt orbite de frumusețea
lui,*

*Dar până la urmă, Soarele a ales-o pe Saturn
S-a decis s-o facă soția lui și un inel de logodnă s-a răsturnat
peste ea.*